

Ο Φ.— Τοὐτ' ἡ μοναξιά, γυναίκα, καὶ τοὺς γέροντας παραφέρει...
Θέλω νὰ μολογῶ...
Δὸς μου τὸ δεξί σου χεῖρ,
Ξεντροπιάσθηκα κι' ἐγώ.

(Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ γάλακας πρὸς ἔρωτας κουλδίζεται,
κι' ἡ Φασουλῆ γελᾷ
κι' ὄλο τὸν γαργαλᾷ,
κι' ὁ γέρο κολασμένος στὰ γέλωτα ξεκαρδίζεται.)

Τῆς Ἡθικῆς φρουρῆς σιμῶνει τρομερῶς.

Φρ.— Νῶριμα καλὸ ρότμημα τὶ κάνετ' ἐδῶ πέρα;
'Ο Φ.— Μονάχοι γαργαλιόμαστε στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.
Φρ.— Γέλεις, μωρὲ ζωντοβόλο; καὶ τὴν ἔχεις τοῦτ;
'Ο Φ.— Γυναίκα καὶ συμβίαν μου...
Φρ.— Ποὺ τὰ πούλεξ, τσιφούτη;

'Η Φ.— Εἶμαι γυναίκα νόμιμος διὰ νόμιμου γάμου.
Φρ.— Σάν παρὰ κλῆς διαγωγῆς μοῦ φαίνεσαι, κυρά μου.
'Ο Φ.— Μὴ δρίζεις ἐτεῖ προπετῶς, τῆς ἠθικῆς φρουρῆς...
Εἶναι γυναίκα νόμιμος...

Φρ.— Σὲ ποῖον τὰ λές, ὀρέ;
Καὶ σάν τὴν ἔχεις νόμιμη γυναίκα καὶ κυρά
γιατὶ καὶ πῶς σ' ἀπόκεντρα τὴν φέρεις, μασκαρά;

'Η Φ.— Ἐτεῖ μαξ ἤθελα σήμερα νὰ κάσωμ' ἐδῶ πέρα.
'Ο Φ.— Μ' ἀρέσει νὰ με γαργαλοῦν' στὸν καθαρὸν αἰθέρα.
Δὲν ἔχω κατὰ τὸν ἡθὺν οὐδέποτε σκοποῦς,
ἐγώμας σὺ, υγος καλῆς, πατέρας καὶ παπποῦς,
κι' ἤθελα σάν πάππος' στὸ παλιρὸ τοῦ Φιλοπάππου μνημα.
Φρ.— Βρὲ τείναι τοῦτα ποῦ μοῦ λέετ' ὀργήγορα' στὸ τμήμα.
'Ο Φ.— Κύρ χωροφύλακα, τὶ λέε; ἀλ' ἤθελα σοβαρεῦσαι;
Φρ.— Στὸ τμήμα, βρὲ παλ' ὄρηρε, καὶ εἶναι νὰ μοῦ κουρεῦσαι.

'Ο Φ.— Πρόσμενες ποτὲ, γυναίκα, τέτοιο καλὸ νὰ γενθ;
'Η Φ.— Τὴν ρωμάντζα, Φασουλῆ μου, μαξ τὴν ἐβγαλαν ξυντ.
'Ο Φ.— Φεγγαράκι λατρευτῶ,
φίγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαῖω σὲ Σχολεζὰ νὰ μαθαῖνω γράμματα
τῆς τρεχούσης ἠθικῆς καὶ στὰ ζευμαράματα.

(Πέρνου τὸ ζευγὸς στὸ κοντὸ καὶ μάγγες φρενικασμένοι
κι' ἀπάγονται μετὰ πομπῆς μεγάλης κι' ἐξαιρέτου,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πομπευθὴς μόλις' στὸ τμήμα μπαίνει
τὸν Περικλέτον συναντᾷ μετὰ τῆς Περικλέτου).

'Ο Φ.— Ἐδῶ καὶ σύ;
'Ο Π.— Μὴν τὰ ρωτᾷς... κὶ ἐμέ, ντελ' ηρωσέκα μου,
ἐπ' αὐτοφῶρμ' ἐπίασαν καὶ ἐγὼ μὲ τὴν γυναίκα μου.

'Η Πῆγαινα κατὰ τὴν Πύναξ μὲ τὴν Περικλέτου μπράτσου,
καὶ δὲν πρόφθησα νὰ κάτω,
ὅταν μοῦ φωνάζῃ κάποιος: ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ πῶσαι;
δὲν μαξ λές, ἀν' ἀγαπᾷς,
τὸ κορίτσι ποῦ τὸ πῆς,
τὶ κορίτσι, βρὲ, τοῦ λέω... δὲν κυτᾷς πῶς εἶναι γκίσσαι;

"Ὅμως τότε μοῦ ριχτήθηκαν καὶ μ' ἐκόψανε' στῆς γλῶσσας,
κι' ἄρον ἄρον παραχρῆμα
μ' ἔφεραν σ' αὐτὸ τὸ τμήμα,
ποῦ σ' ἐφίγηκα καὶ μ' ἐφίγηκε.

(Ἐνθ' τοιαῦτα σοβαρῶς οἱ θεοὶ συνομιλοῦν
μουστακαλῆδες ἀστῆροί' στὸ τμήμα κουδελῶν)

γραφῆς καὶ γέροντας Σαίλωνος ὀδόντα πίντε χρόνω
ὡς προσβολεῖ τῆς ἠθικῆς συμπολιτῶν σωφρονίαν.)

'Ο Π.— Γὰ νὰ μὴν ἐπιτρέπεται' στοὺς δρόμους ἐλευθέρως
νὰ περπατῆσῃ μετ' ἡγῆσ' κι' ἔκατοντούτης γέροντας,
αὐτὸ θὰ πῆ πρὸς εὐμαστε πραγματικῶς ἀνήθικαι
κι' ἀδιάντροποι σάν πύθηκοι.

'Ο Φ.— Καθεὶς πρὸ τῆς ἠθικῆς ἰλιγγίᾳ καὶ φρίττει,
μὲ τοὺς ἀγρόπυλους τῆς φρουρῆς' σαστίσκα παιδιά...
νυχθημερῖν ἰχνηλατοῦν' κι' ἔχουε τέτοια μῦτα,
ποῦ κάθε ζευγὸς ὑποπτο τὸ πέρνου μωρωδιά.

Φεγγε τὰς ἀπομονώσεις, Περικλέτο γυναϊκάκι,
κι' ὅπου δῆς ἀρσενικὸ
μόνο τοῦ μεθ' ἡλικίᾳ,
ἐκεῖ πέρα νὰ προσμένει χωροφύλακος μουστάκι.

Φεγγε τὰς ἀπομονώσεις, ἄλλως, τρέμε, συμφορὰ σου...
κι' ὅπου δῆς δὸς κυπαρίσσοι καὶ στ' ἡ μῆση τρεῖς τριακτῆ,
μὴν καθίσης νὰ ρεμβιάσης μοναχῶς μὲ τὴν κυρά σου,
ἐπειδὴ θὰ σὲ πιάγῃ σου χωροφύλακος ματτακτῆ.

Σύλληψις ἄρον ἄρον καὶ θεοὺ γυμνῶν μαρμαρῶν.

(Δύο φρουροὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πάσης ευνομίας
κυττάζουσι μ' ἀνεκτικῆσιν πρὸ τῆς Ἀκαδημαίας,
τοῦ Μουσῆγιου τῆς γαλακίας καὶ ἐκατοῦ τῆς Παλλάδος,
ὅπου προσβάλλουσι τὴν αἰδῶ
καὶ τὸν Ἑλλῆνων τὸν ἐδῶ,
κι' ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.)

Α'.— Τὶ λέε; τοὺς κατεβάξαι;
Β'.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμα;
Κατέβαστον τὸν ἀτιμο, κατέβαστον τὴν βρωμία.
Τῶσον κηρὸ τὰ μάτια μας ποῦ τᾶγμαξ, ζαγγάρι,
κι' ὅς τώρα δὲν ἐπάσταμα καὶ ποῦ τὸ ζευγάρι;
Α'.— Ἀλ' ἤθελα πῶς μαξ' ἔξουγε...
Β'.— Πιάσε τον τὸν κανάγαξ,
κι' αὐτὴν τὴν ἀφιλότιμη καὶ τὴν παλ' ἰροκαυκάκι.

Πρὸς τιμὴν τῆς Πολιτείας
κλεινοῦν στὰς ἐνομοτίας
καὶ γυμνότητας μαρμαρῶν τὰ σεμνωμάτα τοῦ νόμου,
κι' ἔτσι φθέγγεται τὸ στόμα νέας ἠθικῆς ἀμώμου.

'Στοὺς καιροὺς τοὺς μακαρίους, ὅπου χαίρων τραγουδεῖς
σαστίκας μεταρρυθμίσεις καὶ ἀνορθώσεις περιδῶσαι,
στὰς γνωστὰς ἐνομοτίας ὀδηγοῦν ὡς ἀναιδέες
καὶ θεὰς μας πολιοῦχοι καὶ θεοὺς μας χρυστοῦζου.

Καὶ μαρμαρῶν κοικιλιεῖται,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίε.

'Η Μαγεμένη Λύρα, ἦγον ἐν ἄλλοις λόγοις
στῆσι παθητικοί,
μα καὶ μελωδικοί
τοῦ νέου Βουβουλακῆ, ποῦ λέγεται καὶ Δόγη.

Τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου, σύγγραμμα σάν Περιοδικόν,
τὴν ἐξομάδα μὰ φορὰ, θετο, θρησκευτικόν.
'Εκδίδει τοῦτο γλαφυρῶς ἐν ἐπιγεσι μικροῖς
ἱεροκρηῖς εὐγλωττος, Μαλιμουστάκι Κρής.